

**Městys
Doudleby nad Orlicí
4 / 2009**

Z P R Á V Y

Vážení občané,

z ohlasů doudlebských občanů i návštěvníků oslav 750. výročí první písemné zmínky o naší obci by se dalo jednoznačně usoudit, že dlouhé přípravy a odpovědnost organizátorů přinesly úspěch.

Myslím si, že se povedl výběr účinkujících i skladba programu. Líbila se hudební vystoupení. Velký potlesk zaplněného areálu TJ Velešov sklízeli hudebníci z Vamberka v sobotu večer. Opočenka a mladí muzikanti z Týniště v neděli odpoledne svým vystoupením roztleskali zcela zaplněný park. Mnohokrát se objevil názor, že by se koncerty v parku měly dělat každý rok.

Nečekaně diváků se shromáždilo na Třešňovce a TJ Sokol si zaslouží za vystoupení poděkování. Téměř titíž diváci se pak přesunuli na Bělisko, aby shlédli akrobatické kousky mistra ČR pana Martina Křoustka.

O zájem neměly nouzi stánky řemesel a požehnání hasičské tatře by si zasloužilo tribunu. Možná, že právě modlitby pana faráře nám přinesly od svatého Petra po ony slavnostní tři dny nebývale příznivé počasí.

Nesmím zapomenout i na kulturní akce předcházející hlavním oslavám: Vynikající koncert souboru z moravského Kyjova na zámku stihlo špatné počasí a je velká škoda, že posluchačů nebylo více.

Týden před 5. červencem byla otevřena v kostele Církve československé husitské výstava

výtvarných prací ak. malíře Miroslava Zemánka. Výstavu shlédlo více než 800 obdivovatelů v průběhu 9 dnů.

Odhady o počtu lidí na jednotlivých akcích se různí. Já si myslím, že za všechny odhady hovoří nejlépe výrok jednoho z našich občanů: „Žiju tady už čtyřiašedesát let, ale tolik Doudlebaků pohromadě jsem ještě neviděl.“

Naši přátelé z jihočeských Doudleb nás zase nezklamali. Překvapili krásnou publikací, potěšili vystoupením národopisného souboru Doudleban a především svým milým vystupováním. Slova chvály jsme vyslechli i od přátel z Dublovic a Příkaz a chce se mi věřit, že to z jejich strany nebyla jen zdvořilost.

Děti v dopoledním programu shlédly pohádku, vydováděly se v nafukovacím hradu a odpoledne se mohly svézt za odborného dohledu našich vodáků v lodích a na raftech po náhonu.

Poděkování si zaslouží všichni, kteří se na zdárném průběhu oslav podíleli: hasiči, lidé ze Sokola a z TJ Velešov, Ing. Pavel Hašek, vedení školy, velkou pochvalu si zaslouží naši techničtí pracovníci. Mimořádnou zásluhu pak mají členové školské a kulturní komise a její předsedkyně Mgr. Ivana Macháčová. Poděkování patří i všem zastupitelům městyse za pomoc a reprezentaci obce.

Jiří Kaplan, starosta městyse

Doudleby jako samosprávná obec

V uvolněné atmosféře poloviny 19. století se v roce 1850 zrodil v Doudlebách spolek divadelních ochotníků. Podle spolkového zákona z 26. 11. 1852 musel mít povolení pro vyvíjení činnosti. Ta byla spojována se jménem studujícího Josefa Sládka z Příkaz a sourozenců Teplých z Doudleb. Častá vystoupení (některé zdroje mluví o týdenních představeních) se uskutečnila v Neumanově (Najmanově) hostinci (Stará hospoda čp. 45). Odehrálo se několik her, avšak počáteční vzepětí nemělo dlouhé trvání a více jak desetiletí o sobě spolek nedával vědět. Půjčovaly se dekorace i část oblečení z Kostelce nad Orlicí, hráli doudlebsťáci, muži i ženy, mladí i starší, doprovázela je doudlebská hudba. Existují zmínky, že se divadlo hrálo již dříve, snad od začátku 19. století.

V souvislosti se sňatkem císaře Františka Josefa I. v roce 1854 probíhaly slavnosti, při nichž byly sázeny stromy. V Doudlebách byly vysazeny na obecní pastvině před okny školy (v místech současného parku) dvě lípy, jedna chlapci, jedna dívkami. Stromy byly zvány „císařské“.

Na základě c. k. nařízení o platech učitelů se jimi zabývala komise. Na jednání 26. 7. 1855 rozlišovalo představenstvo občany zámožné, kteří měli odvádět plat za každé dítě (týdně 2,5 krejcaru), méně zámožné platící částečně (1,5 krejcaru) a docela chudé, plně osvobozené. Náhradní částku do plného platu poskytovala obec z důchodu. Plat byl stanoven za dítě v krejcarech týdně a ve zlatých ročně. Představovaly tehdejší měnu, která z různých příčin doznávala časté změny. Po velkém státním úpadku v březnu 1811 byla vydána tzv. šajnová měna (Scheidemünze, Scheide = stvrzenka). Na rozdíl od dosavadní měny stříbrné (1 stříbrný zlatý = 60 krejcarů = 3 dvacetníky = 6 desetičtyřáky = 12 pětičtyřáků = 20 grošíků), zavedené roku 1753 a zvané konvenční (cm.) podle měnové dohody (konvence) Rakouska s Bavorskem, byly šajny papírové, jako od roku 1762 vydávané, ale silně znehodnocené bankocetle. Byly označovány jako 1 zlatý šajn vídeňského čísla (víd. č.), ale měly malou hodnotu (250 zl. šajnu víd. č. = 10 zlatých stříbra). Od roku 1858 se do roku 1892 v peněžnictví užívala desítková soustava. Jeden zlatý stříbra = 100 krejcarů rakouského čísla (r.č.). V roce 1892 zavedli korunu a haléře. Dřívější stříbrnou zlatku nahradila dosud

používaná stříbrná dvoukoruna, bronzový dvouhaléř nahradil krejcar. Zůstaly v platnosti až do roku 1918.

Zachované tržní smlouvy v SOkA v RK dokládají, že v 50. letech řešila obec řadu prodejů částí obecních pozemků – pastvin (pastva, paštete) místním občanům. V letech 1856 – 1858 15 doudlebským, 2 vyhnánovským, 3 příkazským, 1 židovské obci a 2 jejím občanům. Největší prodaný pozemek měřil 1 jito (28,372 aru) a 475 sáhů² (17,1 aru, 1 sáh² 3,6 m²), tedy o celkové velikosti 0,454 ha a za 407 zlatých r. č. Koupil jej majitel domu čp. 35 (nejzápadnější okraj Běliska, dnes budova neexistuje). Nejmenší byl o rozloze 12 sáhů² (43,08 m²) a koupil jej za cenu 4 zl. a 48 krejcarů majitel domu čp. 92. Výměra ostatních se pohybovala v desítkách a stovkách sáhů² a cena v jednotkách a desítkách zlatých, v jednom případě ve stovkách.

V roce 1857 došlo k rozšíření školních tříd. Dosud byla jedna smíšená třída. V předních lavicích seděla děvčata, v zadních chlapci, na levé straně mladší, vpravo starší. Podle zmíněného jednání představenstva se mělo platit za 176 dětí (102, 58, 16). Vzhledem k tak velkému počtu dětí byla vytvořena druhá třída, kterou umístili do Kaňkova domu (čp. 115), kde bydlel též učitel. K dosavadnímu učiteli Janu Kottkovi (od roku 1811 po smrti A. Weyra) přibyl jako podučitel Josef Polanský, od roku 1859 Josef Petr do roku 1860.

Početnost židovské obce se v roce 1860 a po něm značně zmenšila. V domku Samuela Weissbartha č. XVII (přibližně v místě dnešního čp. 155) na severní straně Židovské ulice vypukl 17. srpna požár. Padlo mu za obět 15 stavení z 31. Jižní strana, kde stála synagoga byla ušetřena, ačkoliv vál silný vítr. Zasluhu na tom měl pan hrabě František z Bubna-Litic, který řídil před několika lety zakoupenou hasicí stříkačku a v průběhu noci ji směřoval k místu s největším ohněm. Židovská obec mu vyjádřila poděkování v novinách. Po požáru se postupně velká část židovských obyvatel z Doudleb odstěhovala do okolních i vzdálených měst.

/pokračování/

Jan Kaplan, kronikář

„Homolské schody 2009“

Na vrchu zvaném Homole stával v minulosti hrad, který byl dle pověstí vyplněn samotným „otcem vlasti“ Karlem IV. při jeho válečném tažení oproti loupeživému rytíři Mikulášovi z Potštejna. Poutní místo z Homole vytvořila až ke konci 17. století hraběnka Terezie Eleonora z Ugarte, která nechala vystavět na Homoli „krytou svatyni“ - kostel Panny Marie Sedmibolestné a k němu vedoucí pozdně barokní schodiště. To je dnes tou hlavní atraktivitou nevidané hodnoty, kdy v celé Evropě existují jenom dvoje schody takového významu. U nás na Homoli a v Itálii. Schodiště je jako přímo stvořené pro mariánskou modlitbu (153° = počet zdrávasů, 16 odpočívadel = otčenáše ve velkém růženci) a přivolává tak po 3 staletí poutníky z celého světa. Unikátní sochařskou výzdobu poutního místa obstarala rodina Hendrichů – významných litomyšlských kameníků. Když toto místo navštívíte, zjistíte, jak pozitivní energií je naplněno a to nemluvíme o řadě pověstí, které Homoli obklopují. Třeba ta, která říká, že poutní místo mělo původně stát na protějším kopci zvaném Chlum. Po 3 noci však andělé stavbu přenášeli na Homoli, takže se hraběnka nakonec rozhodla ponechat poutní místo zde. Nebo jiná, která říká, že dělníci Homoli stavící, hraběnkou za její přísné zacházení prokleli a ona tak musí v pekelném kočáře tažené čertem jezdit po schodech. A že jí již mnoho lidí vidělo.

Lidská hloupost však zavinila, že nevyčísitelná kamenná výzdoba schodiště zmizela nebo byla zničena. Neměli bychom zůstat k tomuto faktu lhostejní a měli bychom i naše děti vychovávat k tomu, aby si vážily hodnoty těchto památek. Největší přání lidí žijících v okolí Homole je, aby mohli světu jednou ukázat toto schodiště v plné kráse tím, že se podaří vrátit na něj všechny původní sochy. A tak jsme se rozhodli pomoci i my a spolu s námi se zapojí jak doufáme spousta dalších a dalších lidí.

V sobotu dne 22. srpna 2009 se na Homoli bude konat největší kulturně-dobročinná akce tohoto roku v širokém okolí zvaná HOMOLSKÉ SCHODY. V okolí poutního místa bude připraven obrovský den pro děti. Rádi bychom do programu zařadili soutěže, paintball, airsoft, karikaturisty a mnoho dalšího. Program bude bez bariér, tudíž pro všechny děti, které přijdou. Tuto akci zastřeší **paní Vítězlava Klimtová, skvělá pohádkářka, autorka Lexikonu ohrožených druhů strašidel, která by měla představit nové homolské strašidlo.** Abychom vzdělávali, vyhlásili jsme doprovodnou soutěž pro školy „**Homolští andělé**“. Kromě dětského dne chystáme i tradiční jarmark s takovými dobrotami jako domácí křápanec či chlenské uzeniny. Účastníci si budou moci zakoupit tradiční suvenýr, absolvovat speciální prohlídku poutního

místa, kterou nikdy jindy neuvidí, mohou přijet na kole, ale co víc – na hlavním pódiu bude probíhat skvělý celodenní program zakončený nezapomenutelným koncertem **Věry Martinové**. Akce má již dnes mnoho partnerů – **město Rychnov nad Kněžnou připravilo speciální prohlídku města „Bylo nás pět“ zakončenou v novém pivovaru. Město Dobruška obdobně s prohlídkovým okruhem „Město F.L.Věka“.** Na Potštejně Vás čekají **noční strašidelné prohlídky, budete si k nám moci objednat dopravu za zvýhodněnou cenu. Uvidíte infobus, představí se přijedou další památky a atraktivní místa regionu, ale i širokého okolí. To a mnoho dalšího Vás čeká na Homoli dne 22. srpna 2009. Celý výtěžek akce bude věnován Poutnímu místu.**

Za přípravný výbor
Petra Šutová

Povídka na pokračování:

Předmluva

Milí čtenáři, nedávno jsem se kdesi dočetl, že vzhledem k prodlužování věku, bude u nás v roce 2065, celkem 32 procent obyvatel starších 65 let. Dokonce podle statistiků každý sedmý obyvatel ČR bude prý starší 80 let. S ohledem na skutečnost, že je mi 77 let, mne tahle informace zaujala.

Nejsem totiž schopen jednoznačně rozhodnout, zda je to zpráva dobrá nebo špatná. Na základě vlastních životních zkušeností mám obavy spíše z oné druhé, horší varianty.

Však to posuďme spolu, milí čtenáři. Je-li z deseti milionů 32 procent důchodců, starších pětadesáti let, znamená to, že je jich ve skutečnosti přes tři miliony. Při známém poměru žen a mužů to velmi přibližně vychází, že na jednoho dědečka připadne dvě babičky, zatímco na jednu babičku půlka dědka!! Teď tedy asi chápete mé rozpaky, zda ona zpráva statistiků je dobrá, či nikoliv.

Tedy pro babičky – nic moc. A pro dědečky? Těžko říci!

Když jsem tedy před třemi lety ovdověl, věděl jsem, že mne nic lehkého nečeká. Přesto byl začátek těžší, než jsem si dovedl představit. Jako veterinář, který denně komunikuje odborně i osobně s desítkami lidí na obvodě, jsem znal mnoho podobných lidských osudů. Z nich jsem pak

po večerech, napřed pro sebe, pak pro blízké, několik případů spojil a vyšla mi z toho tato povídečka, kterou si vám dovoluji předložit k přečtení, případně k poučení.

Přestože jsou ony osudy většinou spíše vážné, volil jsem při psaní trochu lehčí tón. Toho smutného je na světě a v životě beztak dost.

Jména lidí v povídce jsou samozřejmě poněkud pozměněna nebo vymyšlena, na jednu skutečnost bych však rád upozornil. Tahle povídka je o samotě a osamocení seniorů v moderním světě, případně o způsobu či způsobech řešení takové životní situace.

Pokud vás, milí spolusenioři, aspoň malinko potěší, splní svůj účel.

MVDr. Edvard Tomíček

Jak se žije seniorům v moderním světě

Jeden můj dobrý známý, říkejme mu třeba Karel Bartoňů, krátce po padesátce ovdověl. Kdo to nezažil, nedovede si představit, co to je. Těžké je to vždycky, v Karlově věku však mimořádně. Člověk už není mlád, ale starý přece také ještě není. Když jsme se občas potkali, říkával mi: “Človče, já se nemám na celém tom ošklivém světě čeho zachytit, o co se opřít, nic mě, netěší a jak jsme si s manželkou a dcerkou v našem domku pěkně žili.”

Karel dosud bydlel s manželkou a nyní už provdanou dcerou v domku, který dostavěl po rodičích, ve vesničce posazené v kopečcích nad Rychnovem. Je to požehnaný kout, kde jste už v přírodě, za zády lesy, kopce, vzadu hory, kolem stráně, pole, louky a do „civilizace“ je to kousek. Povoláním byl agronom a dobrý, jeho schopností využívali na okrese, výrobní správě, případně ve výkupu. Jako mladý veterinář, jsem se s Karlem z těch institucí znal.

Karla v té době nebavilo nic. Na večerní pivko mezi chlapy přestal chodit, ale i v domku mu začalo být těsno s rodinou dcery. Tehdy zeť, nenápadný, tichý člověk, dostal nápad, že by stodůlku na dvoře, dnes už téměř nepoužívanou, kterou chtěli mladí přebudovat původně pro sebe, přestavěli teď ve změněné situaci na bydlení „pro dědu“.

Zeť také moudře usoudil, že tchán bude mít činnost, motivaci a nějaké starosti, takže trochu zapomene na smutek, který ho sužoval.

Uvažoval správně, neboť Karel, když jsme se potkali, mi hned sděloval, jaké jsou třeba potíže se sehnáním kachliček (tenkrát) a že bude mít kombinované topení akumulacími kamny a případně malým kachlovým sporákem což mu vytopí obývací kuchyň, ložničku i předsín se sprchou a toaletou.

Stavba jim šla dobře, protože zdi vlastně měli hotové, stropy také, betonovou podlahu rovněž. Takže okna příčky, elektriku, vodu, odpady, nebyl pro dva šikovné chlapy s nějakým řemeslníkem moc velký problém. Pracovali, když měli čas a když se jim chtělo. Nic je nehonilo, většinu prací dělali pod střechou. Jen Karel se nemohl dočkat, až se nastěhuje do svého, a tím vlastně zrealizuje stav ve kterém nyní žije.

Nebylo mu však přáno.

Jednoho večera mu nebylo dobře. S rychle tlukoucím srdcem ho rychlá sanitka, rychle odvezla do nemocnice. Naštěstí to nebylo tak zlé a jak říkal náš společný známý, specialista–srdcař: „Infarkt to ještě nebyl, pouze první vážné varování.“ Pustili ho domů, ale za nějakou dobu musel znovu do nemocnice, kde ho přece jenom dali dost do pořádku.

Zeť a dcera ten byteček mezitím dodělali a milý Karel se konečně mohl do něho nastěhovat. Tentokrát ale bez fanfár, protože z Karla se stal invalida.

V té době jsme se vídali dost často. Do družstevního kravína, který byl kousek za jeho zahradou, jsem pravidelně jezdil a Karel, jakmile uslyšel moje auto, zašel na kus řeči. Času měl dost a občas mi trochu pomohl něco podržet, či podat. Stále to s ním ale nebylo dobré. Ztráta milované ženy a zdravotní problémy jej pořádně srazily do kolen a ani pěkný byteček mu nemohl poskytnout trochu životního optimismu. Poznal to na něm i jeho srdíčkař, který jako nelicencovaný psycholog při jedné návštěvě Karlovi řekl:

„Milý Karle Bartoni, tvoje srdíčko se lepší, ale hlava je stále horší. Já tě proto pošlu na měsíc do lázní. Zkusíme kombinovanou terapii srdce i hlavy v Poděbradech.“

A tak milý Karel, sotvaže se zabydlel ve svém milovaném, ale pustém bytečku, musel do světa mezi cizí lidi.

Do lázní Poděbrad jel Karel zcela bez elánu. S ubytováním měl štěstí. Dostal pokoj pro dva, „dvojáka“. Bohužel se spolubydlícím to na

velké řeči nebylo, neboť ten už spal. A spal skoro pořád. V noci i chrápal, takže by se dalo říci, že pořád i chrápal. Navíc mu páchly nohy; a nejen ony, ale i ponožky, které z něj popadaly cestou ode dveří k posteli. A tam, kde spadly, tam opuštěny zůstaly a rozhodně nevoněly.

Karel to vydržel dva dny. Třetí večer, když parták zase silně chrápal a jeho ponožky, ve kterých už jistě chodil měsíc před odjezdem do Poděbrad, si hověly nevoníc na podlaze uprostřed pokoje, vyrazil ven. V celkově špatném duševním rozpoložení, vešel do prvního podniku, odkud byla slyšet hudba.

A ztuhl. Později, když mi to popisoval, říkal: „Já jsem si myslel, že si někde v útulném, kulturním prostředí sednu, odpočinu, vypiju svůj čaj, nebo vodu, jenže v tom sále byl nepředstavitelný kravál. Všichni tam na sebe křičeli, hulákali jeden přes druhého, ženské ječely a chechtaly se, lidi chodili z jedné strany na druhou a zase zpět. Mne v tom okamžiku napadlo, že nikoho z nich a jistě ani nikoho na světě nezajímalo, že nějakému Karlovi Bartoňovému se strašně stýská po nebožce Božence. V tom kraválu dokonce víc, než doma v sadu za barákem ve večerním tichu.“

„No ale sedl jsem si, mezi okny byl volný malý stolek pro dva. Jak jsem si sedl, přestal jsem najednou úplně myslet. Civěl jsem do sálu zcela bez ducha, hluk jsem slyšel jakoby z velké dálky. Jak dlouho jsem tak seděl, nevím; asi dlouho, protože se přede mnou objevil čaj, aniž bych si vzpomněl, že jsem ho objednal. Když jsem se začal vracet duchem do přítomnosti, uvědomil jsem si, že koukám přes uličku na jednu paní, která stále seděla u stolu, zatímco její dvě blondáté kamarádky proháněly faldy na parketu. Mimochodem tahle byla bruneta, jako moje Boženka. Zdálo se, že i ona si všimla, že na ni civím jako vejř, tak jsem se začal zabývat svým čajem a když jsem ho dopil, zaplatil jsem a šel domů.“

Tam jeho parták pořád ještě chrápal a ponožky...ty prostě Karel nakopal pod jeho postel. Zul si boty i ponožky po způsobu spolubydlícího, lehl si do postele oblečený, ruce si dal pod hlavu a než ho přemohl milosrdný spánek, dlouho, dlouho přemýšlel – jistě si každý domyslí o kom asi.

(pokračování příště)

MÍSTNÍ KNIHOVNA

Nové knihy na konec léta

Berry S. - **Rukopis Karla Velikého** (špionážní thriller o pátrání po příčinách dávné havárie ponorky při supertajné misi u Antarktidy)

Schlink B. - **Předčítač** (napínavý, takřka detektivní příběh s motivem objevování a vyrovnávání se s nacistickou minulostí, zfilmováno)

Veneziová M. - **Jsem tady už tisíc let** (sága statkářské rodiny ze zapomenutého jihu Itálie, jejímiž výraznými postavami jsou ženy, nositelky tradic a povinností, udržující paměť rodu, sahající hluboko do minulosti)

Clarke A.C., Baxter S. - **Sluneční bouře** (společný román žijící legendy sci-fi literatury a cenami ověřeného anglického autora)

Wilson S. - **Čluny útočí** (válečný román z jara 1944 před invazí spojenců)

Khadra Y. - **Kábulské vlašťovky** (dramatický příběh ženy odsouzené za smrt nešťastnou náhodou zemřelého manžela, která se v nelidských podmínkách vězení sblíží se svým dozorcem)

Isau R. - **Stříbrný smysl** (mladá antropoložka odhaluje pravdu o záhadném národě v guyanské džungli a mocní muži se jí v tom snaží zabránit...)

Garwood J. - **Křehká láska** (romantický příběh plný napětí a vášnivých citů)

Lejeune P. - **Milenky francouzských králů** (osudy jako z pohádky, i když často s tragickým koncem)

Thomson M. - **Fenomén Winston Churchill** (doplňné vydání autentického dobového životopisu jedné z největších postav dvacátého století)

Cyklobusy do Orlických hor - 2009

Vážení příznivci cykloturistiky,

od 16. 5. do 20. 9. 2009 vyjíždějí cyklobusy a vlaky přepravující o víkendech cyklisty do Orlických hor, oblasti Buková hora – Suchý vrch a Králický Sněžník. Letos je tento projekt nově pod organizačním zabezpečení Euroregionu Glacensis. V rámci tohoto projektu byl vydán propagační materiál, na kterém příznivci cykloturistiky naleznou aktualizovaný jízdní řád všech zapojených dopravců společně s turistickou mapou a také několik dobrých tipů na výlety.

Materiály jsou k dispozici v informačních centrech Královéhradeckého a Pardubického kraje. Dále jsou volně dostupné ve všech cyklobusech a zároveň i v běžných linkových autobusech.

Mnoho krásných zážitků prostřednictvím Cyklobusů 2009 Vám přeje Euroregion Glacensis.

Veškeré další informace naleznete na: www.euro-glacensis.cz

Sekretariát Euroregionu Glacensis

8) Žlutá linka				
Kostelec nad Orlicí - Vamberk - Žamberk - Letohrad - Jablonné nad Orlicí - Orličky, odbočka Suchý vrch				
čas	OD	zastávky	PŘ	čas
6.55		Kostelec n. Orl., nám.		19.05
7.00		Doudleby n. Orl., U váhy		19.00
7.15		Vamberk, nám.		18.55
7.25		Rybná n. Zdob., U kostela		18.45
7.50		Žamberk, aut. nádr.		18.25
7.55		Lukavice, ObÚ		18.20
8.15		Letohrad, žel. st.		18.15
8.45		Jablonné n. Orl., aut. st.		18.00
(		Orličky, odb. Suchý vrch		(
(		Čenkovice, ObÚ		(
9.00		Orličky, odb. Suchý vrch		17.45

13) Hradec Králové - Rokytnice v Orlických horách				
Trať 020, 021, 023				
stanice	spoj	stanice	spoj	spoj
Hradec Králové hl. n.	R 251	Hradec Králové hl. n.	R 793	R 795
Hradec Králové - Slez. Předm.	9.05	Hradec Králové - Slez. Předm.	11.05	13.05
Třebechovice pod Orebem	9.11	Třebechovice pod Orebem	11.11	13.11
Týniště nad Orlicí	9.19	Týniště nad Orlicí	11.19	13.19
	9.32	Týniště nad Orlicí	11.31	13.31
		Čestice	11.37	13.37
Častolovice	9.40	Častolovice	11.41	13.41
Kostelec nad Orlicí	9.44	Kostelec nad Orlicí	11.45	13.45
Doudleby nad Orlicí	9.49	Doudleby nad Orlicí	11.50	13.50
	Os 25232		Os 25234	Os 25236
Doudleby nad Orlicí	10.00	Doudleby nad Orlicí	12.00	14.00
Vamberk	10.06	Vamberk	12.06	14.06
Peklo nad Zdobnicí	10.09	Peklo nad Zdobnicí	12.09	14.09
Rybná nad Zdobnicí	10.14	Rybná nad Zdobnicí	12.14	14.14
Slatina nad Zdobnicí	10.21	Slatina nad Zdobnicí	12.20	14.20
Pěčín	10.29	Pěčín	12.28	14.28
Rokytnice v Orl. horách	10.36	Rokytnice v Orl. horách	12.36	14.36

7) Oranžová a tmavě zelená linka							
Choceň - Kostelec n. Orl. - Týniště n. Orl. - Lično - Vamberk - Rychnov nad Kněžnou - Solnice - Deštné v Orlických horách - Šerlich							
čas	čas	čas	OD	zastávky	PŘ	čas	čas
6.40				Choceň, aut. st.		6.20	
6.55				Borovnice, Přestavky		6.09	
(				Kostelec n. Orl., koupaliště		(	
7.25				Kostelec n. Orl., nám.		6.00	14.26
7.20				Týniště n. Orl., nám.		(	
7.23				Týniště n. Orl., žel. st.		(	
7.30				Týniště n. Orl., Křivice		(	
7.40				Lično		(	
7.45				Třebešov		(	
(	7.30			Doudleby n. Orl., U váhy		14.22	
(	7.40			Vamberk, nám.		14.19	
(	7.43			Lupenice		14.16	
(	(	12.00		Rychnov n. Kněž., aut. nádr.		(	
(	8.00	12.05		Rychnov n. Kněž., žel. st.		14.12	
7.55	8.13	(		Rychnov n. Kněž., aut. nádr.		11.30	14.11
	8.23	12.15		Solnice, nám.		11.22	14.02
	8.29	12.20		Kvasiny, konzum		11.19	13.59
	8.37	12.25		Skuhrov n. Bělou, nákupní středisko		11.15	13.55
	9.08	12.55		Deštné v Orl. h., lanovka		10.53	13.33
	9.10	12.57		Deštné v Orl. h., Zákoutí hot. Orlice		10.50	13.30
	9.20	13.05		Deštné v Orl. h., Šerlich, Masarykova ch.		10.40	13.20

10) Šedá linka							
Holice - Borohrádek - Častolovice - Kostelec n. Orl. - Doudleby n. Orl. - Vamberk - Rychnov n. Kněžnou - Rokytnice v Orl. h. - Říčky - Deštné v Orlických horách - Šerlich							
čas	čas	OD	zastávky	PŘ	čas	čas	čas
6.55	18.30		Holice, základní škola		6.35		18.26
7.10	18.43		Borohrádek, aut. st		6.18		18.10
(	18.55		Lično		6.05		(
7.20			Častolovice, nám.				17.57
7.35			Kostelec n. Orl., nám.				17.46
7.40			Doudleby n. Orl., U váhy				17.42
7.50			Vamberk, nám.				17.51
8.08			Rychnov n. Kněž., aut. nádr.				17.35
8.21			Javornice, U Sokola				17.05
8.28			Slatina n. Zdob., škola				17.00
(			Javornice, Přím, odb.				(
(			Pěčín, U Slavíkových				(
(			Pěčín, odb.				(
8.38			Pěčín, hostinec				16.51
8.55			Rokytnice v Orl. h., žel. st.		9.40	11.15	16.45
(			Rokytnice v Orl. h., odb. Říčky		9.35	11.10	
(			Říčky, SKI centrum		(	(	
9.15			Říčky, Mezivrší		9.25	11.00	
			Rokytnice v Orl. h., Pan. Pole, Hanička				(
			Bartošovice v Orl. h., Obecní úřad				(
			Bartošovice v Orl. h., Neratov				(
			Orlické Záhoří, u kostela				10.40
			Deštné v Orl. h., Šerlich, Masarykova ch.				10.25

Vydává Městys Doudleby nad Orlicí, Dukelská 68, IČO 274 909. Telefon: 494 383 137
 Publikace je registrována Ministerstvem kultury ČR pod značkou: MK ČR E 15586
 Vydáváno 1x za 2 měsíce. Datum vydání: 14. 8. 2009